

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

17. De tertio gadu amoris perfecti, in quo vonum amici, quantum potest,
procurat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](#)

CAPUT XVII.

De Tertio gradu amoris perfecti, in quo bonum amici, quantum potest, procurat.

ENumeravimus quinque gradus sive officia, quibus amicitiam veram amoremque perfetum occupari censuere Philosophus & S. Thomas: de duobus jam disputavimus, de tertio nobis modò agendum est.

I. Vulgo dicunt; Inferorum ergastulum plenum esse bonarum voluntatum; sed inscitè & insulse; quomodo enim locus omnium malorum & scelerum colluvione refertus, tantum bonum, quantum est voluntas bona, sive suo complecti potest? Distinguenda igitur est vera voluntas, à fucata, ut sic loquar, velleitate, quam homo tum habere dicitur, cùm loquitur secum hoc modo: Vellem quidem hoc agere, vellem ab hoc me abstinere, sed quia difficultas magna pervincenda est, nihil hac in parte aggredi volo, sed omnia potius intentata relinquere. Altera verò, quæ voluntatis nomen meretur, non ita se habet; sed dum illa hominem sollicitat, ita secum ille ratiocinatur: **Volo id agere,**

volo id declinare; sed quia plus voluntatis habeo, quam facultatis, idcirco doleo quod pro voluntate nec illud exequi, nec hoc possim effugere. Prior Inferos replet, non hæc posterior, de quo S. Augustinus hoc habet elogiū. *Quid quid vis, & non potes, Deus factum computat.*

In Psal. 57

Hæc coro-
natur.

Vidit aliquandp animam ad supremi Judicis tribunal adductam magnâ trepidatione sententiae fulmen expectantem S. Brigita pro quâ intercedebat apud Deū S. Jacobus, quem feminâ illâ egens in corpore piè coluerat, dicebatque: *O Domine miserere, quia voluit, & non potuit, quia infirmitas obfuit, vi- riumq; defectus, quod minus quod ha- bebat in votis, exequeretur.* Tum Ju- dex ad animam conversus: *Vade, inquit, fides tua, & voluntas bona te salvant.* Quo auditu illa lætitia exiliens ad instar fulgentis stellæ abijt, Angeliq; astantes, Deo laudis canticum insonuere, dicen- tes: *Benedictus sis Domine Deus, qui es, qui eras, erisq; semper, quia misericordiam tuam non auferis ab ijs, qui sperant in te.* Verùm hic prudenter disquiendū est, an vetè virium defectus, & imbecillitas ab operis aggressione & executione nos im- pediat, an non potius abjectio quædam animi, & torpor atque segnities laborisque fuga nos remoretur. Adiit aliquando D. Anna de Barthelemy sanctimonia-

Sed ne
falsò cau-
scitur defe-
ctum vi-
riuum.

K. 3. lis,

lis precum subsidium ab illa efflagitans, ut difficultatem aliquam pervinceret, afferens sibi ad id vires non suppeteret: dum acquiescens eius desiderio B. Anna, Deo pro illa supplicat; ecce Deum audit respondentem; alteram illam mentiri, vires illi non decesse, sed voluntatem & conatum. Nec dubitem quid simile multis accidere, quos cum ad aliquid pro gloria Dei difficilis capessendum hortaris, respondent, se non posse; vires tantae rei pares sibi non esse; hoc est, Nolo cum tantis, quas prævideo in isto ad quod me hortaris, difficultatibus colluctari; malo pacem, quam bellum, & tantillum perfectionis tanti non emo.

Aliter longe se gerit Amor ille Perfectus, omnis oscitantiæ & torporis osor, & hostis, qui non labori, non vigilijs parcit, ut in rebus magnis & parvis, tam quotidianis quam rariis occurrentibus Amati gloriam procuret, quam potest maximam. B. Aegidio cum socijs iter peregrinè facienti, occurrit metentium manipulus, cui aderat herus eos ad strenue laborandum urgens his verbis: Facite, Facite, & linguae ac verbis parcite, sed manus & brachia strenue exercete. Tum Aegidius ad socios suos conversus: Audistis, inquit, fratres istum Patremfamilias; sequatur eius consilium, & verbis omnissimis nos ad laborem pro Dei gloriâ viriliter accingamus.

4.
Verus amor est actionis.

Non expectemus dum magnorum operum se det occasio, in exiguis amoris nostri alacritatem. Etiam in probemus: In parvus, inquit S. Hieronymus, idem animus ostenditur; ut enim Creatorem non in calo Neantum miranur, & terrâ, Sole, & Oceano, Elephanti, Camelis, equis, bubus, pardis, ursis, leonibus: sed in minutis quoque animalibus, formicâ, culice, musâ, vermiculis, & istiusmodi genere, quorum magis scimus corpora, quam nomina, eandemq; in canticis veneramur soleritiam, ita mens Christo dedita, aquâ & in majoribus, & in minoribus intenta est.

Monitum grave è Carmelitanâ in celum receptâ, confodali datum magnificare nos oportet, Ob socium amoris nostri in Deum fidem diaclavis operibus recte obeundis testamat faciamus: Si, aiebat, videtur homo, quantum ex oscitania damnum incurrat, tantum inde doloris conciperet, ut vita filum dolendo abrumperet. Res omnes creatæ, qualescumque parvæ & magnæ, sunt velut præcones Sapientiæ & Potentiæ Dei, ita & Amantis perfecti omnes actiones; fitque hoc modo quod S. Augustinus à suis impetrare nititur, dum dicit: *Nunc fratres, exhibemus vos, ut laudatur Deus; sed laudate totis rotis, de rotis vobis, hoc est, ut non solum lingua vestra, & vox vestra laudet Deum; sed conscientia vestra, vita vestra, facta vestra: qui non cessat bene*

bene vivere, semper laudat Deum. Quāto portiori jure dicemus, eum, qui à perfecto Dei amore non cessat, à Dei etiam laudatione non cessare.

7. Amans totus est oculus.
Sed hæc aliquam animi attentionem, & vigilantiam postulant, ut rectè dixerit ille inter Patres Eremi celebris Besarion, tales Amantem totum oculum esse porteret, ut Deum in omnibus rebus creatis, & actionibus semper præsentem intueatur, eiusque augendæ gloriæ semper attendat. Stabat unus ex illis Anachoretaς ante actionem aliquanto temporis spatio cogitabūdus, & interrogatus quid hoc sibi vellet, respondit, se facere, quod solent sagittarij, qui antequam sagittam emittant, studiosè oculis in scopum collineant. Ita faciunt, quos Amor ille Perfectus suos fecit; putant se Amato deesse, si vel in minimō opere ab eius gloriâ procurandâ & augendâ oculum mentis avertant, sibiique dictum arbitrantur illud Cassiodori: *Quocumque tempore non cogitaveris Deum, puta tempus illud amisisse.* Unde facile colligi potest talis Amantis studio atque vigilantiâ, quantus gloriæ Deo, & Amanti meritorum cumulus accedat. Si aquæ Tiberis, ajebat B. Aegidius, posito obice, in mare per diem integrū non defluenter, quomodo fluvius intumesceret, & aquas superatas ripis in subiacentes agros effun-

deret: ita qui ne minimam quidem diei particulam per negligentiam sinit effluere, sed actionibus omnibus perfecti amoris characterem imprimit, quantum apud Deum gratiam colligit, quantum meritorum copiam exaggerat, præ illo qui diem integrum oscitanter transfigit. Hanc actionum inæquilitatem & disparitatem, qua reperiatur etiam inter illos, qui Christi imitationem profitentur, appositè nobis depingit B. Paulus adductâ in medium differentiâ, quam inter paleam, fænum, lignum, argentum, aurum, & gemmas subesse deprehendimus; quæ cùm in exteriori operis cortice non appareat, & ab ardore dessecata charitatis, quæ in corde aelitescit, solique Deo est manifesta, originem ducat, inde meritò persuadere nobis singuli possumus, in supremo illo judicij die perfectos Dei amatores & gloriæ divinæ amplificandæ perquam studiosos operarios multis admirationi futuros, cùm è contrâ qui hominum quidem opinione claruerint, sed interiori amoris flammâ apud Deum minus arserint, despiciatissimi tum futuri sint, & abjectissimi.

8. Simile pro fructu sic operantis. Neque his se terminis continet Amor Perfectus, non satis est illi; si hominem ad omnium etiam minimarum actionum perfectionem accendat, ut inde major & amplior existat Dei gloria: sed

Verus Amor etiam alios inflammat, omnes,

9. Actionum humana- rum alia aurum &c.

ANNE
LUN
OOGIE
11
OPICUM
DUMI
VIM

Psal. 39.

fructu sic operantis.

omnes, qui propriūs accedunt, & cum homine isto consuetudinem inuenit, similibus ardoribus inflamat, Dei estimationem in illis auget, ad minimas actiones exactissimè ad charitatis legem efformandas impellit, & divinæ gloriæ amplificandæ efficit perstudiosos: atque ut ignem in vicina materia ab igne vehementiori produci, & candelam ab alia admota succendi, & alterum veluti solem à sole in crystallo transparente progigni conspicimus; ita homo amoris perfecti flammis æstuans dum linguam, manum & calamum, ac quidquid possidet, gloriæ divinæ propagandæ impedit, omnes, qui propriūs familiaritatem inuenit, illius amoris perfecti ignibus inflamat. Optabat ex eorum esse numero S. Augustinus, qui sacro illo incendio propè consumptus Deum alloquens ajebat: *Vides in corde meo, quia sic Lib. 2.
Conf. c. 13.* est; astuat, ut sacrificiem tibi famulatum cogitationis, & lingue mea. Nempe hoc unicum ut votorum suorum summum ambiebat ardentissimè, ut totus, velut arbor integra cum folijs & fructibus Deo glorificando impenderetur. *Tibi serviat, ajebat, quidquid puer dico; tibi serviat quod loquor, & scribo, & lego, & numero.*

*II.
Et hoc in
Dei bene-
ficijs re-
ponit.*

Homo ille in amoris sancti palestra exercitus, hunc pro Dei gloria famulatum, hoc indefessum

in illa propaganda studium atque laborem in supremo beneficio reponit, cætera omnia habet despiciatui; si res è voto non succedat, non perturbatur, gnarus à se operam, & diligentiam dumtaxat exigi, Deum sibi rerum eventus reservare: & qui nummum aureum pauperi erogare vult, si per errorem, contra voluntatem (quia res agitur in tenebris) argenteum tantum dederit, equali donandum à Deo mercede, ac si aureum verè esset elargitus. Neque si hominem exagitatur sermonibus, si impetratur dicteris aut scommatis, inde vel tantillum commovetur, honestari se potius censem, quam despici; militi enim, qui pro Regis sui gloria dimicans luculenta vulnera accipit, ex eorū catricibus plurimū sibi ornamenti accidere existimat. Neque si ingratos experitur, de laboris contentionte tantillum idō remittit, quia non hominum venatur gratiam, sed unicum laboris sui finem habet præ oculis, majorem Dei gloriam: imò Deo gratias agit, quod à periculo fulminantis sententiæ abesse sibi videatur longius, quā Deus humanæ gratiæ sectatoribus non parum infensus dicturus est, in supremo judicij dies Abite: accepistis mercedem vestram, quam in hominum ore, laudatione & gratiæ collocaſtis.

*Id.
dicteris
despicit.*

CAP.